BİZİM SOKAK

EŞİN ÖZBEK

Hangi çalının meyvesinin yendiğini, tavşan yuvalarını, su kaynaklarını, tüm ormanı avucumun içi gibi bildiğimi düşünüyordum ve kesinlikle çok yanılıyordum.

Haydi ama tavşan bu tarafa doğru gitti. Hem daha dağ çileği toplayacağız.

Evden çok uzaklaştık. Artık geri dönelim.

Ben dağ çileği toplamadan dönmek istemiyorum. Siz isterseniz dönün!

Tavşanın peşinden çok uzaklara gittim. Bir süre sonra kaç dere kaç kaya geçtiğimi karıştırdım. Ormanın derinliklerinde kaybolduğumu anladım. Tam korkuya kapılacakken ona rastladım.

Merhaba minik ayıcık! Annen nerede? Hasta mısın? Aç mısın? Niye yalnızsın?

Minik ayı belki de evinden çok uzaklaşıp benim gibi kaybolmuştu. Çok açtı. Topladığım bütün dağ çileklerini iştahla yedi ve ne yaptıysam peşimi bırakmadı.

Tamam öyleyse benimle gel. Hava kararıyor. Seni çantama koyacağım. Böyle daha hızlı ilerleriz.

Batıya gitmem gerekiyordu. Ama Güneş batınca yönleri karıştırdım. Kaybolmuştum. Geceyi ormanda geçirecektim. Korkuyordum. Annem ve babam beni çok merak etmiş olmalıydılar.

Sonra birden dolunayın önündeki bulutlar gitti. Orman dolunayın ışığıyla aydınlandı. Tilkiler, baykuşlar, tavşanlar, geyikler, kunduzlar hepsi oradaydılar. Öyle güzel görünüyorlardı ki, tüm korkum geçiverdi. Bugüne kadar çektiğim hiçbir fotoğraf o gördüğüm sahne kadar etkileyici ve güzel olmadı.

Sonra babamın tulumunun sesini duydum. Beni aradıklarını anladım.

Tiyyy! ti ti ti tiiiiii!

Ayıcık, babam bizi arıyor!

Annemle babama olan biteni anlattım. Çok endişelenmişlerdi. Bir daha o kadar uzaklaşmayacağıma söz verdim. Babam o yıl bana ilk fotoğraf makinemi aldı. Ormanda yaşadıklarımı o kadar çok anlatıp tekrar ettim ki annem bana Orman Çileği adını taktı.

Peki ya ayıcık? Ona ne oldu?

Bir süre bizimle yaşadı. Sonra ormana bıraktık. Şimdi yeni kitabım için onun torunlarının fotoğraflarını çekiyorum.

Bittiiiiiiiiiiiiiii...